

Det viser sig da ogsaa, at den højtærede Udenrigsminister inderlig godt forstod, hvad Meningen var med Brevet, og hvad Hensigten var. Det var ikke en Udvisning, men det var en Henvendelse til en herværende udenlandsk Diplomat for at søge at faa disse Skrivelser stoppet. Men da nu den højtærede Justitsminister havde dannet sig en bestemt Fortolkning, benyttede han sin Embedsviden offentligt mod en fraværende Borger, benyttede altsaa sin Embedsviden til et personligt Angreb — det er i Virkeligheden Stillingen, som den foreligger —, uden at den paagældende, det ærede Medlem Hr. Stauning, personlig havde fremkaldt dette Angreb. Den højtærede Minister svarede før paa mit Spørgsmaal, om saadan Viden egentlig maatte benyttes paa den Maade, som den højtærede Minister har gjort, et: Ja, selvfølgelig maa jeg bruge det for at forsvare mig. Det vil med andre Ord sige, at herefter har enhver dansk Embedsmand Ret til at benytte sin Viden, en saadan Skrivelse som den, der er Tale om her, paa den Maade, som han vil, overhovedet naar det passer ham; han maa bruge den, som han vil, og han maa lægge den Fortolkning i Skrivelsen, der kan passe i hans Kram i det givne Øjeblik. Det maa være Resultatet af den højtærede Ministers Fortolkning.

Sluttelig vil jeg gerne, da den højtærede Finansminister endnu er til Stede, minde ham om, at jeg, da jeg forrige Gang havde Ordet, rettede en Henvendelse til ham om Avancementsforholdene paa vore Amtstuer. Jeg haaber, at den højtærede Finansminister ved et Par Ord vil kunne meddele det høje Ting, hvad der egentlig er hans Opfattelse af dette Spørgsmaal. Det har som bekendt været berørt af Repræsentanter for tre af dette høje Tings Partier.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede Medlem Hr. Stauning var saa ked af, at Provisorismen havde holdt sit Indtog i Venstre. Han skulde have tilføjet, at han ligeledes var ked af, at den havde holdt sit Indtog i det radikal-socialistiske Parti, medens han sad i Regeringen.

Maa jeg til det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen sige, at hans Fortolkning af Straffeloven skal jeg ikke indlade mig paa. Straffeloven kender jeg ogsaa lidt til. De, som har Tavshedspligt, skal selvfølgelig have Tilladelse til at bryde den af de overordnede, og Ministeren er nu en Gang den overordnede, som kan give denne Tilladelse. Ministeren selv staar til Ansvar overfor Rigsdagen og overfor det danske Folk.

Jeg skal med Hensyn til den ejendommelige Maade, hvorpaa der diskuteres, sige: Lad os tage et Eksempel. Jeg fik nede fra Sønderjylland en Gang et Brev fra en Mand, som bad om, at han og hans Kone maatte blive udvist. I Aviserne dernede blev udspreedt Rygter om, at nu skulde de udvises. Jeg udviste dem ikke. Skulde jeg virkelig, hvis denne Mand begyndte at angribe mig, fordi jeg vilde udvise ham, ikke have Lov til at forsvare mig med, at han selv havde bedt om at blive udvist. Og dog var det ogsaa et Brev, der var formuleret til Justitsministeren. Hvorfor var det ikke ogsaa et privat Brev? Jeg forstaar ikke et Ord af det hele. Men lad os se videre paa selve Sagen. (Munterhed). Jeg er glad over, at de Herrer ler, for saa ved jeg, at de mangler reelle Argumenter. Men lad os se paa, hvordan denne Sag ligger. Der siges, at jeg har offentliggjort denne Skrivelse. Jeg vedstaar det, og jeg hævder min Ret til det. Men lad os nu undersøge, hvordan Skrivelsen er kommet frem. Den er kommet frem ved, at det ærede Medlem Hr. Stauning begynder med at sige, at jeg her i Rigsdagen har talt Usandhed, og saa fortsætter han: „Ved den og den Lejlighed fremsatte den højtærede Justitsminister Sigtelser mod mig, om hvilke mit Partis Ordfører her i Salen nogle Maaneder senere kunde sige, at der var ikke et sandt Ord i disse Sigtelser. Denne Udtalelse blev ikke modsagt af den højtærede Justitsminister“. Det ærede Medlem begynder altsaa selv at drage Skrivelsen frem. Han siger senere: Denne konservative Journalist skrev i de og de Blade — jeg fandt da Anledning til at sende en høflig Henvendelse til Justitsministeren, hvori jeg skrev, at en Henstilling fra Regeringen til rette Sted formentlig vilde være virksomhedsfuld og bidrage til, at de sjofle Angreb ophørte. Det er forkert det Citat af det ærede Medlem Hr. Stauning, der stod mere; der stod: „at foretage de Skridt, som Ministeren fandt nødvendige“. Skulde jeg heller ikke have Lov til at rette dette? Senere siger det ærede Medlem, at Udenrigsministeren svarede, at han havde henvendt sig til den franske Gesandt, som erklærede sig villig til at anvende sin Indflydelse for at bevæge Korrespondenten til at ophøre med Afsendelsen af de urigtige Fremstillinger. Ogsaa det har jeg dokumenteret er urigtigt. Det sagde Udenrigsministeriets Skrivelse nemlig ikke, den sagde yderligere: „og mere kan man ikke for Tiden foretage sig“, hvori tydeligt og klart ligger, at man ikke kunde